

שקלים א:א – א:ד

פרק א: משנה א

בְּאֶחָד בְּאֶדָר מְשַׁמְיעִין עַל הַשְּׁקָלִים וְעַל הַכְּלָאִים.
בְּחֻמְשָׁה עָשָׂר בּו קוֹרִין אֶת הַמְּגֵלָה בְּכַרְפִּין,
וּמְתַקְּנִין אֶת הַדְּרָכִים וְאֶת הַרְחֻבוֹת וְאֶת מְקוֹאוֹת הַפְּנִים,
וְעוֹשִׂין כָּל צְרָכֵי הַרְבֵּים, וּמְצַיְנִין אֶת הַקְּבָרוֹת, וְיוֹצְאִין אֶף עַל הַכְּלָאִים.

פרק א: משנה ב

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ עוֹקְרִין וּמְשַׁלְּיְכִין לַפְּנֵיהֶם.
מְשַׁרְבוּ עוֹבְרֵי עֵבְרָה, הָיוּ עוֹקְרִין וּמְשַׁלְּיְכִין עַל הַדְּרָכִים,
הַתְּקִינוּ שִׁיְהוּ מְפַקְרִין כָּל הַשָּׂדֶה כְּלָה.

פרק א: משנה ג

בְּחֻמְשָׁה עָשָׂר בּו, שְׁלַחֲנוֹת הָיוּ יוֹשְׁבֵין בְּמַדִּינָה.
בְּעֵשְׂרִים וְחֻמְשָׁה, יֹשְׁבוּ בְּמִקְדָּשׁ.
מְשִׁיִּשְׁבוּ בְּמִקְדָּשׁ, הַתְּחִילוּ לְמִשְׁכֵּן.
אֶת מִי מְמַשְׁכְּנִין?
לוֹיִם וְיִשְׂרָאֵלִים, גְּרָמִים וְעֵבֶדִים מְשַׁחְרָרִים,
אֲבָל לֹא נָשִׁים וְעֵבֶדִים וְקַטְנִים.
כָּל קָטָן שֶׁהִתְחִיל אָבִיו לְשָׁקוֹל עַל יָדוֹ, שׁוֹב אֵינוֹ פּוֹסֵק.
וְאִין מְמַשְׁכְּנִין אֶת הַפְּהֻגִים מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם.

פרק א: משנה ד

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: הָעֵיד בֶּן בּוֹכְרֵי בִּיבְנָה, כָּל כֹּהֵן שֶׁשׁוֹקֵל אֵינוֹ חוֹטֵא.
אָמַר לוֹ רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זְכַאִי: לֹא כִי, אֲלֵא כָּל כֹּהֵן שֶׁאֵינוֹ שׁוֹקֵל חוֹטֵא,
אֲלֵא שֶׁהַפְּהֻגִים דּוֹרְשִׁים מִקְרָא זֶה לְעֶצְמוֹ:
"וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֹאכַל" (ויקרא ו),
הוֹאִיל וְעָמַר וְשִׁתִּי הַלְּחָם וְלַחֵם הַפְּנִים שְׁלָנוּ, הֵיאָדָּ נֶאֱכָלִים?

שקלים אה – בא

פרק א: משנה ה

אף על פי שאמרו, אין ממשכנין נשים ועבדים וקטנים, אם שקלו מקבלין מיָדו. הנכרי והפּוּתִי ששקלו, אין מקבלין מיָדו. ואין מקבלין מיָדו קני זבין וקני זבות וקני יולדות, וּחטאות ואשמות, (אבל) נדרים ונדבות, מקבלין מיָדו. זה הכלל: כל שנדר ונדב, מקבלין מיָדו. כל שאין נדר ונדב אין מקבלין מיָדו. וכן הוא מפרש על ידי עזרא, שְנאמר: "לא לכם ולנו לבנות בית לאלקינו" (עזרא ד).

פרק א: משנה ו

ואלו שחייבין בקלבון: לויים וישראלים וגרים ועבדים משחררים, אבל לא כהנים ונשים ועבדים וקטנים. השוקל על ידי כהן, על ידי אשה, על ידי עבד, על ידי קטן, פטור. ואם שקל על ידו ועל יד חברו, חייב בקלבון אחד. **רבי מאיר** אומר: שני קלבונות. הנותן סלע ונוטל שקל, חייב שני קלבונות.

פרק א: משנה ז

השוקל על ידי עני, ועל ידי שכנו, ועל ידי בן עירו, פטור. ואם הלום חייב. האחין והשתפין שחייבין בקלבון, פטורין ממעשר בהמה. וכשחייבין במעשר בהמה, פטורין מן הקלבון. וכמה הוא קלבון? מעה כסף, דברי **רבי מאיר**. ו**חכמים** אומרים: חצי.

פרק ב: משנה א

מצרפין שקלים לדרפונות מפני משוי הדרך. כשם שהיו שופרות במקדש, כך היו שופרות במדינה. בני העיר ששלחו את שקליהו ונגנבו או שאבדו, אם נתרמה התרומה, נשבעין לגזברים. ואם לאו נשבעין לבני העיר, ובני העיר שוקלין תחתיהו. נמצאו, או שהחזירו הגנבים, אלו ואלו שקלים, ואין עולין להו לשנה הבאה.

שקלים ב:ב – ב:ה

פרק ב: משנה ב

הנותן שקלו לחברו לשקל על ידו, ושקלו על ידי עצמו, אם נתרמה תרומה מעל השוקל שקלו ממועות הקדש, אם נתרמה תרומה וקרבה הבהמה מעל מדמי מעשר שני, מדמי שביעית, יאכל כנגדו.

פרק ב: משנה ג

המכנס מעות ואמר: "הרי אלו לשקלי", **בית שמאי** אומרים: מותר נדבה. **ובית הלל** אומרים: מותר חלין. "שאביא מהו לשקלי", שוין שמוותרו חלין. "אלו לחטאת", שוין שהמותר נדבה. "שאביא מהו לחטאת", שוין שהמותר חלין.

פרק ב: משנה ד

אמר **רבי שמעון**: מה בין שקלים לחטאת? שקלים יש להם קצבה, וחטאת אין לה קצבה. **רבי יהודה** אומר: אף לשקלים אין לה קצבה, שכשעלו ישראל מן הגולה היו שוקלים דרכונות, חזרו לשקול סלעים, חזרו לשקול טבעין, ובקשו לשקל דינרים. אמר **רבי שמעון**: אף על פי כן, יד כלן שוה. אבל חטאת, זה מביא בסלע וזה מביא בשתיים וזה מביא בשלש.

פרק ב: משנה ה

מותר שקלים, חלין. מותר עשירית האפה, מותר קני זבין, קני זבות, קני יולדות, וחטאות ואשמות, מותריהן נדבה. זה הכלל: כל שהוא בא לשם חטאת ולשם אשמה, מותרו נדבה. מותר עולה, לעולה.

מוֹתֵר מְנַחֵה, לְמִנְחָה.

מוֹתֵר שְׁלָמִים, לְשְׁלָמִים.

מוֹתֵר פְּסַח, לְשְׁלָמִים.

מוֹתֵר נְזִירִים, לְנְזִירִים.

מוֹתֵר נְזִיר, לְנִדְבָה.

מוֹתֵר עֲנִיִּים, לְעֲנִיִּים.

מוֹתֵר עָנִי, לְאוֹתוֹ עָנִי.

מוֹתֵר שְׁבוּיִים, לְשְׁבוּיִים.

מוֹתֵר שָׁבוּי, לְאוֹתוֹ שָׁבוּי.

מוֹתֵר הַפֹּתִים, לְפֹתִים.

מוֹתֵר הַפֹּת, לְיֹרְשָׁיו.

רְבִי מֵאִיר אוֹמֵר: מוֹתֵר הַפֹּת, יְהֵא מְנַח עַד שְׂיבֵא אֵלָיָהוּ.

רְבִי נִתָּן אוֹמֵר: מוֹתֵר הַפֹּת בּוֹנִין לוֹ נֶפֶשׁ עַל קִבְרוֹ.

שקלים ג:א – ג:ד

פרק ג: משנה א

בשלושה פרקים בשנה, תורמין את הלשכה,
(1) בפרוס הפסח, (2) בפרוס עצרת, (3) בפרוס החג,
והן גרנות למעשר בהמה, דברי רבי עקיבא.
בן עזאי אומר:

(1) בעשרים ותשעה באדר, (2) ובאחד בסיון, (3) ובעשרים ותשעה באב.
רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים:

(1) באחד בניסן, (2) באחד בסיון, (3) בעשרים ותשעה באלול.
מפני מה אמרו בעשרים ותשעה באלול, ולא אמרו באחד בתשרי?
מפני שהוא יום טוב, ואי אפשר לעשר ביום טוב,
לפיכך הקדימוהו לעשרים ותשעה באלול.

פרק ג: משנה ב

בשלוש קפות של שלש שלש סאין תורמין את הלשכה,
וכתוב בהן אל"ף בי"ת גימ"ל.
רבי ישמעאל אומר: יונית כתוב בהן אלפ"א בית"א גמל"א.
אין התורם נכנס לא בפרגוד חפות, ולא במנעל, ולא בסנדל,
ולא בתפלין, ולא בקמיע, שמא יעני, ויאמרו מעון הלשכה העני,
או שמא יעשיר, ויאמרו מתרומת הלשכה העשיר.
לפי שאדם צריך לצאת ידי הבריות כדרך שצריך לצאת ידי המקום,
שנאמר: "והייתם נקיים מה' ומישראל" (במדבר לב),
ואומר: "ומצא חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם" (משלי ג).

פרק ג: משנה ג

של בית רבן גמליאל (היה) נכנס ושקלו בין אצבעותיו,
וזרקו לפני התורם, והתורם מתפון ודוחקו לקפה.
אין התורם תורם עד שיאמר להם: "אתרם".
והן אומרים לו: "תרם, תרם, תרם", שלש פעמים.

פרק ג: משנה ד

תרם את הראשונה ומחפה בקטבלאות, שניה ומחפה בקטבלאות.

שְׁלִישִׁית לֹא הָיָה מְחַפָּה, שְׂמָא יִשְׁכַּח וַיִּתְּרֵם מִן הַדְּבַר הַתְּרוּם.
תְּרֵם אֶת הָרֵאשׁוֹנָה לְשֵׁם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וּשְׁנֵי לְשׁוּם כְּרֵכִין הַמְּקַפִּין לָהּ,
וְהַשְּׁלִישִׁית לְשׁוּם בְּבַל וּלְשׁוּם מְדֵי וּלְשׁוּם מְדֵינֹת הָרְחוֹקוֹת.

שקלים ד:א – ד:ד

פרק ד: משנה א

הַתְּרוּמָה מָה הָיוּ עוֹשִׂין בָּהּ?
לוֹקְחִין בָּהּ תְּמִידִין וּמוֹסְפִין וְנִסְפֵיהֶם,
הַעֲמֹר וּשְׁתֵי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם הַפָּנִים, וְכָל קִרְבָּנוֹת הַצֶּבֶר.
שׁוֹמְרֵי סְפִיחִים בְּשַׁבִּיעִית, נוֹטְלִין שְׁכָרָן מִתְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה.
רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר: (אֵף הַרוּצָה) מִתְּנַדֵּב שׁוֹמֵר חֲנָם.
אָמְרוּ לוֹ: אֵף אֶתָּה אוֹמֵר, שְׂאִינָן בְּאִין אֶלָּא מִשְׁלַל צֶבֶר.

פרק ד: משנה ב

פָּרָה וְשָׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח וְלֶשׂוֹן שֶׁל זְהוּרִית, בְּאִין מִתְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה.
כֶּבֶשׂ פָּרָה, וְכֶבֶשׂ שָׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח וְלֶשׂוֹן שְׁבִין קִרְנָיו, וְאִמַּת הַמִּים,
וְחֹמַת הָעִיר וּמִגְדָּלוֹתֶיהָ, וְכָל צִרְכֵי הָעִיר, בְּאִין מִשְׁרֵי הַלֶּשֶׁכָּה.
אָבָא שָׂאוּל אוֹמֵר: כֶּבֶשׂ פָּרָה כִּהְנִים גְּדוֹלִים עוֹשִׂין אוֹתוֹ מִשְׁלַל עֶצְמוֹן.

פרק ד: משנה ג

מוֹתֵר שְׂרֵי הַלֶּשֶׁכָּה מָה הָיוּ עוֹשִׂין בָּהּ, לוֹקְחִין בָּהּ יַיִנוֹת,
שְׁמָנִים וְסִלְתוֹת, וְהַשְּׂכָר לְהַקְדֵּשׁ, דְּבָרֵי **רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל**.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: אִין מִשְׁתַּכְּרִין מִשְׁלַל הַקְּדֵשׁ וְלֹא מִשְׁלַל עֲנִיִּים.

פרק ד: משנה ד

מוֹתֵר תְּרוּמָה מָה הָיוּ עוֹשִׂין בָּהּ?
רְקוּעֵי זָהָב צְפוּי לְבֵית קֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים.
רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל אוֹמֵר: מוֹתֵר הַפְּרוֹת לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ,
וּמוֹתֵר הַתְּרוּמָה לְכָלִי שָׂרֵת.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: מוֹתֵר הַתְּרוּמָה לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ, וּמוֹתֵר נְסֻכִים לְכָלִי שָׂרֵת.
רַבִּי חֲנַנְיָא סֵגוֹן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר: מוֹתֵר נְסֻכִים לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ,
וּמוֹתֵר הַתְּרוּמָה לְכָלִי שָׂרֵת.
זֶה וְזֶה לֹא הָיוּ מוֹדִים בְּפְרוֹת.

שקלים דה – ד:ח

פרק ד: משנה ה

מותר הקטרת מה היו עושין בה?
מפרישין (ממנה) שכר האמנין, ומחללין אותה על שכר האמנין,
ונותנין אותה לאמנין בשכרו, וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה.
אם בא החדש בזמנו, לוקחין אותה מתרומה חדשה. ואם לאו מן הישנה.

פרק ד: משנה ו

המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראויין לקרבנות הצבור,
ינתנו לאמנין בשכרו, דברי **רבי עקיבא**.
אמר לו **בן עזאי**: אינה היא המדה,
אלא מפרישין מהו שכר האמנין, ומחללין אותן על מעות האמנין,
ונותנין אותן לאמנין בשכרו, וחוזרין ולוקחין אותן מתרומה חדשה.

פרק ד: משנה ז

המקדיש נכסיו והיתה בהן בהמה ראויה לגבי המזבח, זכרים ונקבות,
רבי אליעזר אומר: זכרים ימכרו לצרכי עולות,
ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים,
ודמיהו יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית.
רבי יהושע אומר: זכרים עצמן יקרבו עולות,
ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים,
ויביא בדמיהו עולות, ושאר נכסים יפלו לבדק הבית.
רבי עקיבא אומר: רואה אני את דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע,
שרבי אליעזר השוה את מדתו, ורבי יהושע חלק.
אמר **רבי פפיס**: שמעתי כדברי שניהו,
שהמקדיש בפרוש, כדברי רבי אליעזר,
והמקדיש סתם, כדברי רבי יהושע.

פרק ד: משנה ח

המקדיש נכסים והיו בהן דברים ראויין על גבי המזבח,
יינות, שמנים ועופות,
רבי אלעזר אומר: ימכרו לצרכי אותן המין ויביא בדמיהו עולות,
ושאר נכסים יפלו לבדק הבית.

שקלים ד:ט – ד:ג

פרק ד: משנה ט

אחת לשלשים יום, משערין את הלשכה.
כל המקבל עליו לספק סלתות מארבע, עמדו משלש, יספק מארבע.
משלש ועמדו מארבע, יספק מארבע, שיד הקדש על העליונה.
ואם התליעה סלת, התליעה לו. ואם החמיץ יין, החמיץ לו.
ואינו מקבל את מעותיו, עד שיהא המזבח מרצה.

פרק ה: משנה א

אלו הן הממנין שהיו במקדש:
יוחנן בן פנחס על החותמות, אחיה על הנסכים,
מתתיה בן שמואל על הפיסות, פתחיה על הקנין.
פתחיה, זה מרדכי. למה נקרא שמו פתחיה?
שהיה פותח בדברים ודורשן, ויודע שבעים לשון.
בן אחיה על חולי מעים, נחוניא חופר שיחין, גביני כרוז,
בן גבר על נעילת שערים, בן בבי על הפקיע, בן ארזה על הצלצל,
הגרס בן לוי על השיר, בית גרמו על מעשה לחם הפנים,
בית אבטינס על מעשה הקטרת, אלעזר על הפרוכות,
ופנחס על המלבוש.

פרק ה: משנה ב

אין פוחתין משלשה גזברין ומשבעה אמרכלין,
ואין עושין שררה על הצבור בממון פחות משנים,
חוץ מבן אחיה שעל חולי מעים ואלעזר שעל הפרוכות,
שאותן קבלו רוב הצבור עליהן.

פרק ה: משנה ג

ארבעה חותמות היו במקדש, וכתוב עליהן, עגל, זכר, גדי, חוטא.
בן עזאי אומר: חמשה היו, וארמית כתוב עליהן,
עגל, זכר, גדי, חוטא דל, וחוטא עשיר.
עגל משמש עם נסכי בקר גדולים וקטנים, זכרים ונקבות.
גדי משמש עם נסכי צאן גדולים וקטנים,

זְכָרִים וּנְקֻבוֹת, חוץ מִשָּׁל אֵילִים.
זְכָר מְשֻׁמֵּשׁ עִם נִסְכֵי אֵילִים בְּלֶבֶד.
חוֹטָא מְשֻׁמֵּשׁ עִם נִסְכֵי שָׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת שֶׁל מְצוֹרְעִין.

שקלים ה:ד – ו:א

פרק ה: משנה ד

מי שהוא מבקש נסכים הולך לו אצל יוחנן שהוא ממנה על החותמות, נותן לו מעות ומקבל ממנו חותם. בא לו אצל אחיה שהוא ממנה על הנסכים, ונותן לו חותם ומקבל ממנו נסכים. ולערב באין זה אצל זה, ואחיה מוציא את החותמות ומקבל פנגדון מעות. ואם הותירו הותירו להקדש. ואם פחתו, היה משלם יוחנן מביתו, שיד הקדש על העליונה.

פרק ה: משנה ה

מי שאבד ממנו חותמו, ממתנין לו עד הערב. אם מוצאין לו כדי חותמו, נותנין לו. ואם לאו לא היה לו. ושם היום כתוב עליהן מפני הרמאין.

פרק ה: משנה ו

שתי לשכות היו במקדש, אחת לשכת חשאים, ואחת לשכת הכלים, לשכת חשאים יראי חטא נותנים לתוכה בחשאי, ועניים בני טובים מתפרנסים מתוכה בחשאי. לשכת הכלים, כל מי שהוא מתנדב כלי, זורקו לתוכה. ואחת לשלשים יום, גזברין פותחין אותה. וכל כלי שמוצאין בו צרף לבדק הבית, מניחין אותו. והשאר נמכרין בדמיהן ונופלין ללשכת בדק הבית.

פרק ו: משנה א

שלשה עשר שופרות, שלשה עשר שלחנות, שלש עשרה השתחויות, היו במקדש. של בית רבן גמליאל ושל בית רבי חנניא סגן הכהנים היו משתחוין ארבע עשרה. והיכן היתה יתרה? כנגד דיר העצים, שכן מסרת בידם מאבותיהם ששם הארון נגנז.

שקלים ו:ב – ו:ה

פרק ו: משנה ב

מַעֲשֵׂה בְכֹהֵן אֶחָד שֶׁהָיָה מִתְעַסֵּק, וְרָאָה הָרִצְפָּה שֶׁהִיא מְשַׁנָּה מִחֲבֵרוֹתֶיהָ.
בָּא וְאָמַר לְחֲבֵרוֹ.
לֹא הִסְפִּיק לְגַמֵּר אֶת הַדָּבָר עַד שִׁיְצַתָּה נְשָׁמְתוֹ,
וַיִּדְעוּ בִּיחּוּד שְׁשָׁם הָאָרוֹן נִגְנֹז.

פרק ו: משנה ג

וְהֵיכָן הָיוּ מִשְׁתַּחֲוִים?
אַרְבַּע בְּצָפוֹן, וְאַרְבַּע בְּדָרוֹם, שְׁלֹשׁ בְּמִזְרָח, וּשְׁתַּיִם בְּמַעְרָב,
כְּנָגֵד שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁעָרִים.
שְׁעָרִים דְּרוֹמָיִים סְמוּכִין לְמַעְרָב,
שְׁעַר הָעֲלִיּוֹן, שְׁעַר הַדֶּלֶק, שְׁעַר הַבְּכוֹרוֹת, שְׁעַר הַמַּיִם.
וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ שְׁעַר הַמַּיִם?
שָׁבוּ מִכְּנִיסֵין צְלוּחִית שֶׁל מַיִם שֶׁל נְסוּדָּ בַּחֶג.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר:
בּוֹ הַמַּיִם מְפַכִּים וְעֵתִידִין לְהִיּוֹת יוֹצְאִין מִתַּחַת מִפְתַּן הַבַּיִת.
לְעֲמֻתוֹ בְּצָפוֹן סְמוּכִין לְמַעְרָב,
שְׁעַר יְכַנְיָה, שְׁעַר קָרְבָן, שְׁעַר נָשִׁים, שְׁעַר הַשִּׁיר.
וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ שְׁעַר יְכַנְיָה?
שָׁבוּ יִצְאָ יְכַנְיָה בְּגִלוֹתוֹ.
בְּמִזְרָח, שְׁעַר נִיקְנוֹר, וּשְׁנַיִ פְּשָׁפְשִׁין הָיוּ לוֹ, אֶחָד בִּימִינוֹ וְאֶחָד בְּשִׁמְאֻלוֹ.
וּשְׁנַיִם בְּמַעְרָב שֶׁלֹּא הָיָה לָהֶם שֵׁם.

פרק ו: משנה ד

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁלַחֲנוֹת הָיוּ בְּמִקְדָּשׁ,
שְׁמוֹנֶה שֶׁל שֵׁשׁ בַּבַּיִת הַמְּטַבְּחִים, שְׁעֲלִיָּהוּ מְדִיחִין אֶת הַקָּרְבָּיִם.
וּשְׁנַיִם בְּמַעְרָב הַכֶּבֶשׂ,
אֶחָד שֶׁל שֵׁשׁ וְאֶחָד שֶׁל כֶּסֶף
עַל שֶׁל שֵׁשׁ הָיוּ נוֹתְנִים אֶת הָאֲבָרִים, עַל שֶׁל כֶּסֶף כְּלֵי שֶׁרֶת.
וּשְׁנַיִם בְּאוֹלָם מִבְּפָנִים עַל פֶּתַח הַבַּיִת,
אֶחָד שֶׁל שֵׁשׁ וְאֶחָד שֶׁל זָהָב,
עַל שֶׁל שֵׁשׁ נוֹתְנִין לָחֶם הַפָּנִים בְּכְנִיסָתוֹ, וְעַל שֶׁל זָהָב בִּיצִיאָתוֹ,

שְׁמַעְלִין בְּקֹדֶשׁ וְלֹא מוֹרִידִין.
וְאֶחָד שֶׁל זֶהב מִבְּפָנִים, שְׁעָלִיו לְחֵם הַפָּנִים תְּמִיד.

פרק ו: משנה ה

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שׁוֹפְרוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ,
וְכָתוּב עֲלֵיהֶם,
תְּקַלִּין חֲדָתִין וְתִקְלִין עֲתִיקִין, קִנִּין וְגוֹזְלֵי עוֹלָה, עֲצִים, וּלְבוֹנָה, זֶהב לְכַפֶּרֶת.
שָׁשָׁה, לְנִדְבָה. תְּקַלִּין חֲדָתִין, שְׁבֻכָל שָׁנָה וְשָׁנָה.
עֲתִיקִין, כִּי שְׁלֹא שָׁקֵל אֲשֶׁתִּקְדָּה, שׁוֹקֵל לְשָׁנָה הַבָּאָה.
קִנִּין, הֵם תּוֹרִים.
וְגוֹזְלֵי עוֹלָה, הֵן בְּנֵי יוֹנָה.
וְכָלֵן עוֹלוֹת, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
וְחֲכָמִים אֹמְרִים: קִנִּין, אֶחָד חֲטָאת וְאֶחָד עוֹלָה.
וְגוֹזְלֵי עוֹלָה, כָּלֵן עוֹלוֹת.

שקלים ו:ו – ז:ג

פרק ו: משנה ו

האומר: "הרי עלי עצים", לא יפחות משני גזרין.
"לבונה", לא יפחות מקמץ.
"זהב", לא יפחות מדינר זהב, ששה לנדבה, נדבה מה היו עושין בה?
לוקחין בה עולות, הבשר לשם, והעורות לכהנים.
זה מדרש דרש יהודע כהן גדול: "אשם הוא אשם אשם לה" (ויקרא ה).
(זה הכלל:) כל שהוא בא משום חטא ומשום אשמה,
ילקח בו עולות, הבשר לשם, והעורות לכהנים.
נמצאו שני פתובים קימים, אשם לה, ואשם לכהנים, ואומר:
"כסף אשם וכסף חטאות לא יובא בית ה' לכהנים יהיו" (מלכים ב יב).

פרק ז: משנה א

מעות שנמצאו בין השקלים לנדבה,
קרוב לשקלים יפלו לשקלים, לנדבה יפלו לנדבה,
מחצה למחצה יפלו לנדבה.
בין עצים ללבונה,
קרוב לעצים יפלו לעצים, ללבונה יפלו ללבונה,
מחצה למחצה יפלו ללבונה.
בין קנין לגוזלי עולה,
קרוב לקנין יפלו לקנין, לגוזלי עולה יפלו לגוזלי עולה,
מחצה למחצה יפלו לגוזלי עולה.
בין חלין למעשר שני,
קרוב לחלין יפלו לחלין, למעשר שני יפלו למעשר שני,
מחצה למחצה יפלו למעשר שני.
זה הכלל: הולכים אחר הקרוב (להקל). מחצה למחצה להחמיר.

פרק ז: משנה ב

מעות שנמצאו לפני סוחרים בהמה, לעולם מעשר.
בהר הבית, חלין.
בירושלים בשעת הרגל, מעשר. ובשאר כל ימות השנה, חלין.

פרק ז: משנה ג

בְּשׁוֹר שֶׁנִּמְצָא בְּעֶזְרָה, אֲבָרִים, עוֹלוֹת. וְחֲתִיכוֹת, חֲטָאוֹת.
בְּיְרוּשָׁלַיִם, זִבְחֵי שְׁלָמִים.
זֶה נוֹזֵה תְּעֵבֵר צוֹרְתוֹ וַיֵּצֵא לְבֵית הַשְּׂרָפָה.
נִמְצָא בְּגִבּוֹלֵינוּ, אֲבָרִים, נְבִלוֹת. חֲתִיכוֹת, מִתְּרוֹת.
וּבְשַׁעַת הַרְגָל שֶׁהַבָּשָׂר מְרֻבָּה, אִף אֲבָרִים מִתְּרִינוּ.

שקלים ז:ד – ז:ז

פרק ז: משנה ד

בְּהֵמָה שֶׁנִּמְצְאָת מִירוּשָׁלַיִם וְעַד מַגְדַּל עֵדֶר, וּכְמִדְתָּהּ לְכָל רוּחַ, וְזָכְרִים, עוֹלוֹת. נְקֻבוֹת, זְבָחֵי שְׁלָמִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: הָרְאוּי לְפִסְחִים, פְּסָחִים קִדְּם לְרַגְלֵי שְׁלֹשִׁים יוֹם.

פרק ז: משנה ה

בְּרֵאשׁוֹנָה הָיָה מְמַשְׁכְּנִין אֶת מוֹצְאֶיהָ, עַד שֶׁהוּא מְבִיא נִסְכֶּיהָ.
חָזְרוּ לִהְיוֹת מְנִיחִין אוֹתָהּ וּבּוֹרְחִין.
הִתְקִינוּ בֵּית דִּין שֶׁיְהוּ נִסְכֶּיהָ בְּאִין מִשָּׁל צְבוּר.

פרק ז: משנה ו

אָמַר **רַבִּי שְׁמַעוֹן**: שִׁבְעָה דְּבָרִים הִתְקִינוּ בֵּית דִּין, וְזֶה אֶחָד מֵהֶן:
נִכְרֵי שֶׁשָּׁלַח עוֹלָתוֹ מִמְדִּינַת הַיָּם וְשָׁלַח עִמָּה נִסְכִּים, קָרְבִין מִשָּׁלוֹ.
וְאִם לֹא, קָרְבִין מִשָּׁל צְבוּר.
וְכֵן גַּר שְׁמֹת וְהֵנִיחַ זְבָחִים, אִם יֵשׁ לוֹ נִסְכִּים, קָרְבִין מִשָּׁלוֹ.
וְאִם לֹא, קָרְבִין מִשָּׁל צְבוּר.
וְתַנְאֵי בֵּית דִּין הוּא עַל כֵּהֵן גְּדוֹל שְׁמֹת, שֶׁתְּהֵא מְנַחֲתוֹ קָרְבָּה מִשָּׁל צְבוּר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: מִשָּׁל יוֹרְשִׁין.
וְשָׁלְמָה הִיְתָה קָרְבָּה.

פרק ז: משנה ז

עַל הַמֶּלֶח וְעַל הָעֲצִים שֶׁיְהִיוּ הַכֹּהֲנִים נְאוֹתִים בָּהֶן,
וְעַל הַפָּרָה שֶׁלֹא יְהוּ מוֹעֲלִין בְּאַפְרָה,
וְעַל הַקִּנּוּי הַפְּסוּלוֹת שֶׁיְהוּ בְּאוֹת מִשָּׁל צְבוּר.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: הַמְּסַפֵּק אֶת הַקִּנּוּי, מְסַפֵּק אֶת הַפְּסוּלוֹת.

שקלים ח:א – ח:ד

פרק ח: משנה א

כָּל הָרִקִּין הַנִּמְצָאִים בִּירוּשָׁלַיִם טְהוּרִין, חוּץ מִשָּׁל שׁוּק הָעֵלְיוֹן,
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: בְּשָׂאֵר יָמוֹת הַשָּׁנָה, שְׁבַאֲמֻצֵּעַ טְמֵאִין וְשִׁבְצָדָדִין טְהוּרִין.
וּבְשַׁעַת הָרָגֶל, שְׁבַאֲמֻצֵּעַ טְהוּרִין וְשִׁבְצָדָדִין טְמֵאִין,
שְׁמֹפְנֵי שָׁהוּ מִעֵטִין מִסְתַּלְקִין לְצָדָדִין.

פרק ח: משנה ב

כָּל הַכֵּלִים הַנִּמְצָאִין בִּירוּשָׁלַיִם דָּרָךְ יְרִידָה לְבֵית הַטְּבִילָה טְמֵאִין.
דָּרָךְ עֲלֶיהָ, טְהוּרִין, שְׁלֵא כְּדָרָךְ יְרִידָתוֹ עֲלֵיתוֹ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: כָּלֹן טְהוּרִין,
חוּץ מִן הַסֵּל וְהַמְּגֵרְפָה וְהַמְּרֻצָּה הַמִּיחָדִין לְקִבְרוֹת.

פרק ח: משנה ג

סִכִּין שְׁנִמְצָאת בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר, שׁוֹחֵט בָּהּ מִיָּד.
בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר, שׁוֹנֶה וּמְטַבֵּיל.
וְקוֹפֵיץ, בֵּין בָּזָה וּבֵין בָּזָה שׁוֹנֶה וּמְטַבֵּיל.
חָל אַרְבַּעַה עָשָׂר לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת, שׁוֹחֵט בָּהּ מִיָּד.
בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר, שׁוֹחֵט בָּהּ מִיָּד. נִמְצָאת קְשׁוּרָה לְסִכִּין, הֵרִי זֹו בְּסִכִּין.

פרק ח: משנה ד

פְּרֻכַת שְׁנִטְמֵאת בּוֹלֵד הַטְּמָאָה,
מְטַבֵּילִין אוֹתָהּ בְּפָנִים וּמְכַנְיִסִין אוֹתָהּ מִיָּד.
וְאֵת שְׁנִטְמֵאת בְּאֵב הַטְּמָאָה, מְטַבֵּילִין אוֹתָהּ בַּחוּץ וְשׁוֹטְחִין אוֹתָהּ בַּחֵיל.
וְאִם הִיְתָה חֲדָשָׁה, שׁוֹטְחִין אוֹתָהּ עַל גַּג הָאֶצְטֵבָא,
כְּדִי שִׁירָאוּ הָעַם אֶת מְלֹאכְתָּהּ שֶׁהִיא נְאֻהָ.

שקלים ח:ה – ח:ח

פרק ח: משנה ה

רְבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר מִשּׁוּם **רְבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן הֶסְגִּי**: פְּרֻכַת עֲבִיָּה טַפַּח, וְעַל שְׁבָעִים וּשְׁתַּיִם נִימִין נֶאֱרָגַת, וְעַל כֹּל נִימָא וְנִימָא עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה חוּטִין. אַרְבָּה אַרְבָּעִים אִמָּה וְרַחֲבָה עֲשָׂרִים אִמָּה, וּמִשְׁמוֹנִים וּשְׁתַּי רַבּוּא נַעֲשִׂית. וּשְׁתַּיִם עוֹשִׂין בְּכֹל שָׁנָה, וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת כְּהֻנִּים מְטַבְּלִין אוֹתָהּ.

פרק ח: משנה ו

בְּשֶׁר קִדְשֵׁי קִדְשִׁים שְׁנַטְמָא, בֵּין בָּאֵב הַטְּמֵאָה, בֵּין בּוֹלֵד הַטְּמֵאָה, בֵּין בְּפָנִים, בֵּין בַּחוּץ, **בֵּית שְׁמַאי** אוֹמְרִים: הַכֹּל יִשְׂרָף בְּפָנִים, חוּץ מִשְׁנַטְמָא בָּאֵב הַטְּמֵאָה בַּחוּץ. וְ**בֵּית הַלֵּל** אוֹמְרִים: הַכֹּל יִשְׂרָף בַּחוּץ, חוּץ מִשְׁנַטְמָא בּוֹלֵד הַטְּמֵאָה בְּפָנִים.

פרק ח: משנה ז

רְבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמַר: אֶת שְׁנַטְמָא בָּאֵב הַטְּמֵאָה, בֵּין בְּפָנִים בֵּין בַּחוּץ, יִשְׂרָף בַּחוּץ. וְאֶת שְׁנַטְמָא בּוֹלֵד הַטְּמֵאָה, בֵּין בְּפָנִים בֵּין בַּחוּץ, יִשְׂרָף בְּפָנִים. **רְבִּי עֲקִיבָא** אוֹמַר: מְקוֹם טְמֵאָתוֹ שֵׁם שְׂרַפְתּוֹ.

פרק ח: משנה ח

אֲבָרֵי הַתְּמִיד, נִתְּנִין מִחֻצֵי כֶּבֶשׂ וּלְמַטָּה בַּמִּזְבֵּחַ, וְשֵׁל מוֹסְפִין נִתְּנִין מִחֻצֵי כֶּבֶשׂ וּלְמַטָּה בַּמִּזְבֵּחַ, וְשֵׁל רֵאשֵׁי חֲדָשִׁים נִתְּנִין מִתַּחַת כְּרֶכֶב הַמִּזְבֵּחַ מִלְּמַטָּה, הַשְּׁקָלִים וְהַבְּכוּרִים אֵין נוֹהֲגִין אֶלָּא בְּפָנֵי הַבַּיִת, אֲבָל מַעֲשֵׂר דָּגָן וּמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה וְהַבְּכוּרוֹת נוֹהֲגִין בֵּין בְּפָנֵי הַבַּיִת בֵּין שְׁלֵא בְּפָנֵי הַבַּיִת. הַמְּקַדֵּשׁ שְׁקָלִים וּבְכוּרִים, הָרִי זֶה קִדְשׁ. **רְבִּי שְׁמַעוֹן** אוֹמַר: הָאוֹמֵר בְּכוּרִים קִדְשׁ, אֵינֶן קִדְשׁ.